

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS KULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 9

1974 RECHTVAARDIGHEID

1948 "UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS"

Een machtig historisch document ... in de wolken !

1958	10	jaar	"RECHTEN VAN DE MENS"
1963	15	jaar	"RECHTEN VAN DE MENS"
1968	20	jaar	"RECHTEN VAN DE MENS"
1973	25	jaar	"RECHTEN VAN DE MENS"
2048	100	jaar	"RECHTEN VAN DE MENS"

Al die jaren worden gekenmerkt door jubelvieringen, kongressen, academische zittingen, manifesten, moties, wereldkonferenties, nieuwe verklaringen, publikaties over de problematiek, protesten, beschuldigingen, woorden, woorden, woorden, tonnen papier ! ! ! Voor miljoenen armen is dit alles gelijk aan ZERO!

Waarom verandert er zo weinig?

Omdat ook "rechtvaardigheid" geen kwestie is van verstandelijk inzicht in rechten of kennis van wetten en normen, maar een zaak is van het menselijke hart en van de menselijke wil tot liefde!

Liefde voor de evenmens is op de eerste plaats erkenning van zijn rechten! In een samenleving waar liefde is heerst ook rechtvaardigheid.

Laten wij daarom allen van dit jaar een "NIEUW" jaar maken. Denkt U dat eens in. Zonder al die oude kwalen. De ruzies weg. De oude vetes begraven in vergiffenis. De hebzucht gematigd. Een jaar vol mildheid, goedheid en rechtvaardigheid.

Alle mensen zonder enige uitzondering! Mensen aan de top en mensen aan de basis! Een "nieuw" hart heeft iedereen nodig, ook om rechtvaardig te zijn. Want wie niet rechtvaardig is, al heeft hij maar een winkel op de hoek, al steelt hij bij een grote baas, al presteert hij niets voor het geld dat hij in zijn zakken steekt, is even korrump als de mensen die dat alles in het groot doen!

Wij wensen jullie allemaal een nieuw hart, een goed en rechtvaardig hart!

BZN

Februari 1974

DAVIDSFONDS EN AMNESTIE

In het jaar van de rechtvaardigheid wil het Davidsfonds nogmaals het menselijk probleem van de amnestie benadrukken.

De nasleep van de repressie na de oorlog 1940-45 is niet ongedaan. Vijfentwintig jaar na de proklamatie van de "Rechten van de Mens" en dertig jaar na de oorlog zijn er in ons eigen land nog steeds te veel mensen, die de gevolgen dragen van onmenselijke straffen en maatregelen vanwege gerecht en administratieve overheid.

Mensen zelfs aan wie weinig of niets kon worden verweten en die toch werden veroordeeld, zijn nog steeds niet in eer hersteld en blijven lijden onder de nawaai van een onrechtvaardige of buitenmatige veroordeling of administratieve sanctie.

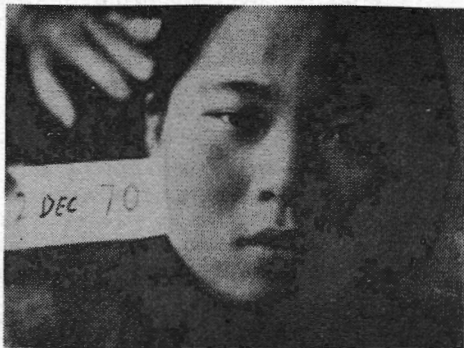
Wij vragen rechtvaardigheid voor de derde wereld, maar in ons eigen land blijft die onrechtvaardigheid voortbestaan.

Moet bijvoorbeeld het idealisme van Wies Moens voor deze staat een steen des aanstoots blijven ?

Aan de mensen, die volhouden dat amnestie uit den boze is, vragen wij : " Wie onder U had nooit vergeving nodig ? Wie onder u kan beweren, dat hij kleiner wordt door de rechtvaardigheid te verrijken met de twee elementen van de grootmenschelijkheid : barmhartigheid en mildheid? "

Het Davidsfonds vraagt dus de huidige wetgever de overdrijvingen, vergissingen en nalatigheid van voorgangers zonder uitstel goed te maken. Het is beslist geen eer voor ons land in het jaar van de rechtvaardigheid het enige land te blijven waar men geen amnestie WIL of DURFT verlenen, zelfs als amnestie in vele gevallen niets méér is dan t \grave{e} laat herstel van gepleegd ONRECHT !

JA , LEPRA IS GENEESBAAR !

Rechtvaardigheid is in de eerste plaats liefde voor onze evenmens en die begint bij onszelf.

Er zijn op onze wereld nog ruim 15.000.000 melaatsen. Met enkele honderden franken kan je een melaatse genezen. Zo dikwijls geven wij een paar honderd frank uit voor de meest onbenullige dingen. Denk er dan

eens om dat je door een betrekkelijk kleine gift een mens kan redden van deze afschuwelijke ziekte.
Stort nog heden uw bijdrage op postrekening 462.50 Damiaanactie - Wereld-
dag voor de Melaatsen - Stevinstraat, 16 - 1040 Brussel.
Alles komt ten goede van de melaatsen.

Dank U !

KESSEL IN KLEUR, WOORD EN BEELD

Ondanks het barslechte weer - het kon echt niet erger - en daarbij nog de autoloze zondag, kende onze tentoonstelling "Kessel in kleur, woord en beeld" in de schuur van de 'Bleyenhoeckhoeve' een reuze succes. Op sommige momenten was de opkomst zo groot dat de schuur echt te klein werd. De bezoekers keerden niet gaarne terug naar huis, want die geraakten allen in de ban van de gezellige sfeer uit de goede oude tijd.
Op vrijdag 14 december jl. werd de tentoonstelling door schepene Selderslaghs geopend terwijl Karel van den Eynde het openingswoord voerde. Graag willen wij zijn merkwaardige openingstoespraak publiceren voor al diegenen die niet aanwezig konden zijn.

Dames en Heren,

U kunt natuurlijk meteen naar die oeroude bijl grijpen en ze naar mijn hoofd slingeren, als de eerste publieke woorden van een inwijkeling in Kessel u niet bevallen.

Het klinkt allicht niet vleidend te horen beweren dat Kessel zowat het lelijkste dorp van het land is. Een bewering die kant noch wal raakt, als je van plaatselijke oorsprong bent. Maar dat beseft de inwijkeling pas wanneer hij hier enkele jaren woont.

Daarvoor moest hij echter eerst vier goed af te bakenen periodes doormaken:

1. In zijn eerste periode snelt de vreemdeling door het dorp en vindt dat het één lang lint is, waarin alleen de kerk zijn bewondering waard is.
2. In zijn tweede periode wordt de vreemdeling een wandelaar of hij gaat b. v. op zoek naar bouwgrond (waaraan hier overigens geen gebrek is !) en dan ontdekt hij aan weerskanten van de weg een typisch landschap, bezaaid met hoeven die niet direct een armtierig verleden oproepen.
3. De derde periode is die van bewoner en 'Salvator'-lezer, de Salvatorperiode : Davidfonds, Groencomité en Heemvrienden openen de ogen van de oppervlakkige buitenstaander en tonen het eigen gezicht van Kessel, zoals het is en was.
4. En de vierde periode wordt ingeluid door deze tentoonstelling. De Heemvrienden zijn niet zo maar een stel verzamelaars, die, omdat ze geen pret meer beleefden aan hun sigarenbandjes, overstapten naar het bijeenzoeken van historische voorwerpen. Ze zijn meer dan de bewaarders van eigen schoon, ze hebben bovendien kunstenaars in hun midden, die de toeschouwer helpen kijken en kleur geven aan wat hij ziet. Ze leren hem van Kessel houden. Het resultaat van deze bewustwording is een bekering op drie jaar tijd, een

rekordtijd waaraan zelfs St. -Lambertus een puntje kan zuigen.

(Een vijfde periode zie ik vooralsnog niet aanbreken, tenzij datdit het erkennen van heel Kessel als historisch monument zou zijn, of ...een fusie met Lier, dat trouwens ook een schoon dorp is!

Ik zou willen terugkomen op de derde periode.

"De heemvrienden openen de ogen van de vreemde wandelaar" of "de Salvatorperiode".

U zult dadelijk zelf merken hoe u op de oude Kesselse foto's zult afstommen, tenzij u voortijdig bezwijkt onder de voorgeschotelde 'mastellen' en bierpap.

Een mens wil zijn verleden niet kwijt, en als de T.V. kapot is en 'den boek' kaarten door de hond half is opgevreten, dan grijpen de mensen naar

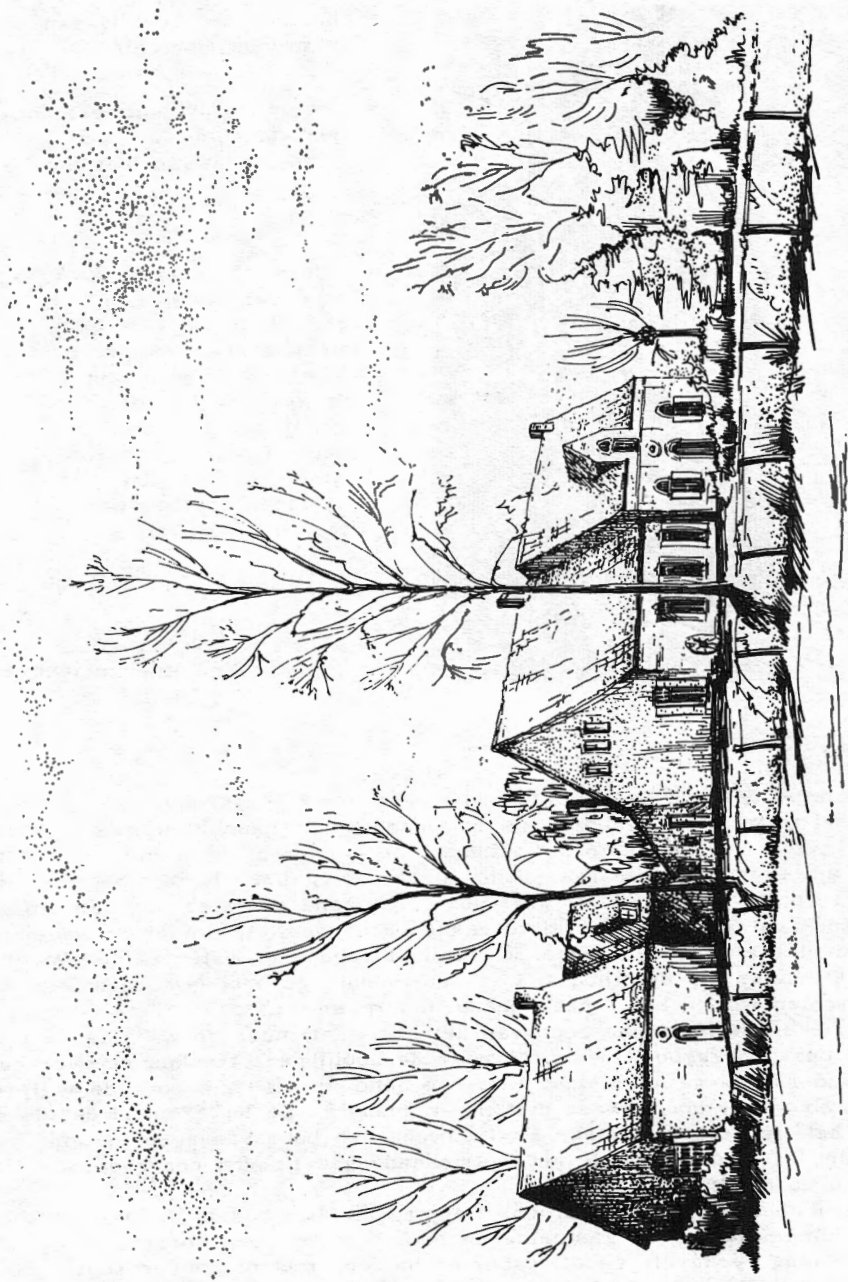

Foto Paul Keersmaekers

hun familiefoto's, bewaard in albums en koekjesdozen. De koekjesdoos van het dorp is de heemkundige kring. De betekenis ervan is onschatbaar. Wie hier aandachtig rondkijkt, kan alleen vaststellen dat dit initiatief recht in de roos is. Hier liggen b.v. documenten die niet meer zouden bestaan, waren ze niet gered! Men kan niet genoeg hopen dat het werk van de heemvrienden erkenning en steun zal ondervinden van alle Kesselaars, en niet in het minst van wat verheven 'de officiële instanties' heet. . . Dit brengt ons in de vierde periode : immers de heemkundige kring is eigenlijk ook een kunstkring. De fidele lezers van Salvator (abonneer nu !) zijn vertrouwd met de scherp in het oog springende tekeningen van Marc Verreydt (die in 1973 een piek in zijn productie bereikt, getuige daarvan de vele muren die hij hier inneemt.) Buiten deze zijn er nog vele anderen, die op deze tentoonstelling Kessels glorie doen herleven.

U moet toch eens aandachtig elk schilderwerk, elke tekening of schets bekijken : een kunstenaar maakt de werkelijkheid nog mooier, omdat zonder zijn hulp de meeste mensen niet eens

Tenslotte wou ik wijzen op dat bevallig pronkstuk van 1614 (?) op de open

pers. teekning 1872

De Bleyenhoekhoeve

haard : het beeldje van de
verrezen Christus.

En op de sympathieke jon-
gen naast de haard :
Sint-Sebastiaan met baard.

Vroeger had deze Spaanse
soldenier zelfs nog boog en
pijl bij zich, volkomen
overbodig trouwens, gezien
zijn scherp geslepen buik :
ik stel me zo voor dat
hij in het leger op de eer-
ste rij stond en maar
stomweg rechtdoor diende
te lopen om de vijand in
tweeen te kloven.

Dank u.

Foto : Paul Keersmaekers

VROEGER ...

Grootmoeders tijd kan je met heden niet meer vergelijken. De jeugd, ze is niet meer zoals weleer, ze leeft anders, ze handelt anders - beter of slechter - dat laat ik in het midden. Ze kan er zo niet meer op uit trekken om eens pootje te gaan baden in de Nete. Daar hebben ze geen tijd meer voor, want de T.V. gaat voor. Niemand denkt er nog aan om gedurende de vakantie eens af te zakken naar de Nete om er te zwemmen. De moderne tijd heeft het onze jeugd ontzegd, het water is niet meer zo kristalhelder als destijds, het is een modderige brei geworden waarin je misschien wel in kan, maar zeker niet meer uit.

We rieken de heerlijke geur van het hooi niet meer en waar is de tijd toen onze boerezenen per fiets naar de hooioppers trokken en over hun schouders een gaffel hielden met een petat op elke pin voor de veiligheid. Er wordt doodgewoon niet meer gehooïd. Ze beweren nu dat de dieren het liever gegist eten. En trouwens een boer kan geen personeel meer betalen. Daarom krijg je het welriekende geurtje van een geopende silo er nu zo maar gratis bij.

De tijd toen de kasteelheer ons wegjoeg uit zijn bos is al lang voorbij. Er zijn immers geen kasteelheren meer en ook geen bossen. Die hebben ze al lang verkaveld en alle soorten huizen, met of zonder stijl, hebben onze eens zo prachtige domeinen voor altijd verknoeid.

Er zijn geen vogels meer. Er zijn geen bijen meer. Er zijn geen bloemen

meer. De enkele die er nog over blijven zijn besproeid met alle soorten gift.

Zal een kind van nu binnen korte tijd ons niet de vraag stellen hoe een meikever er uitzag? Zullen de vleermuizen die in de zwoele meiavonden zo kunstig duikelden niet zo zeldzaam worden dat wij verplicht zijn naar de zoo te gaan om daar misschien nog een opgevuld exemplaar te kunnen aantreffen?

Kunnen wij ons nog de moeite getroosten om werkelijk van ons eigen natuurschoon te genieten. En toch is het hier nog mooi en zouden wij ons moeten bevoordeligd voelen tegenover de duizenden mensen die in onze betonnen steden opgesloten zitten.

Laten wij daarom in Gods naam er toch samen voor zorgen Kessel mooi te houden.

Onze kinderen moeten er later ook nog iets aan hebben.

Désiré Cambré

DE VRIJE LAGERE MEISJESSCHOOL TE KESSEL (Vervolg Salvator Nr. 5)

Moeilijke jeugdjaren (1876 - 1915)

Voor de zustersschool vangt het schooljaar 1876 aan met 190 leerlingen. Tijdens de nieuwe schoolwet in 1879 nemen de zusters het katholiek onderwijs van de minst gevorderde jongens op zich. Daarvoor krijgen ze een jaarwedde van F 1.000

Juffrouw van Praet is ook voor de school een weldadige figuur geweest. In 1889 liet zij de "scholen" optrekken, de bewaarschool vergroten en een nieuwe plankenvloer leggen. Verder bleef zij mild steunen. In 1882 komt er een tweede en in 1897 een derde lagere klas tot stand. In maart 1899 wordt de bewaarschool, bestaande uit twee klassen, door de gemeente aangenomen. De bezoldiging bedraagt jaarlijks F 300. In 1900 begint een klas voor jongens, toelage F 1000.

1902, zuster Albertine en zuster Fredeganda gelasten zich met de opvoeding van de Kesselse hummels. Wie herinnert zich die spannende pluis-of weeflesjes niet? Vele Kesselse mensen hebben die kranige en goede zusters gekend.

Te beginnen van boven van links naar rechts : zuster Ludwieza, zuster Baptista, zuster Alderica, zuster Aniceta, zuster Valerie, zuster Albertine, zuster Fredeganda, zuster Cordula, zuster Theodora, zuster Engelberta en zuster Norbertine.

Dikwijls hadden zij een honderdtal kleuters onder zich. Die moesten dan in terrasvorm gaan zitten om plaats in te winnen.

Dank zij een gift kunnen in 1903 een nieuwe klas, een muur en toiletten worden bijgebouwd. Zuster Alderica komt in 1910 in Kessel aan.

In 1911 wordt een huis aangekocht dat aan de school paalde. Later wordt dit verbouwd tot klaslokalen.

In 1913 openen de zusters zelfs een knipschool. Die gaf aan grotere meisjes de gelegenheid om sierlijke stores in een speciale soort stof te knippen. Dit knipwerk vormde net kantmotieven. De stores versierden de bovenkant van een raam. Onderaan hingen er dan gordijnen. Waarschijnlijk werd er ook wel les in snit- en naad gegeven. In die tijd werkten vele

meisjes thuis op het raam met parels en pailletten. Bij gebrek aan belangstelling - de mode is altijd wisselvallig geweest - werd de knipschool in 1923 opgeheven.

Zuster Fredeganda met ... ?

In 1914 breekt de wereldoorlog uit. Op 28 september vluchten de zusters naar Brecht. Daar blijven ze tot Antwerpen zich overgegeven heeft. Bij hun terugkeer op 11 oktober stellen ze vast dat een bom bijna al de ruiten verbrijzeld heeft en het dak van het klooster is erg beschadigd. Het schoolleven ligt een poosje stil, niet voor lang echter, want vluchten is men ook gauw beu en de meeste Kesselaars zijn wat blij als ze het vertrouwde nest terug kunnen opzoeken.

In 1915 worden én lagere én kleuterklassen heraangenomen voor een jaarwedde van F 700 en F 150 voor de verwarming. Er was toen blijkbaar nog geen inflatie...

In datzelfde jaar komt zuster Valerie naar Kessel. Hoeveel honderden meisjes leerden bij haar niet hun eerste letters?...

Simone Coesemans

KORT GENOTEERD

In de Torevenstraat heeft een Kessels aannemer een uitzonderlijk mooie rode beuk geveld. De boom stond voor niets of niemand in de weg. Wij kunnen het ook niet verhelpen dat deze brave man geen gevoel voor

schoonheid heeft.

Even hadden wij wel gehoopt dat deze beuk zou blijven staan. Schepen Verhaegen had immers beloofd er voor te zorgen dat dit prachtexemplaar samen met de andere nog overeind staande boom zou gespaard blijven. Hoeveel mooie bomen zal ons schepencollege in Kessel, met of zonder hun medewerking, nog laten sneuvelen?

De C. V. P. doet het !

Overjaarse verkiezingslogan of vergissing?

De meeste kranten blokletterde dat de C. V. P. van Kessel en Nijlen de Kesselse heide heeft doen klasseren. Waarom er nu zo ineens de C. V. P. bijgesleurd wordt om als redder van de heide te fungeren is ons een raadsel. Nochtans mogen wij in alle objectiviteit bevestigen dat de enige promotor van heel deze aangelegenheid niemand minder is dan Nand Geyselings en dit zonder de minste politieke bedoelingen. Had Nand Geyselings het ding niet in gang gezet zou er misschien nooit iets van gekomen zijn. Maar als dat dan het werk van de C. V. P. moet zijn is het stort aan de Liersesteenweg ook een C. V. P. -initiatief!

Kessel verlicht nu ook zijn ruïnes!

Het pleintje aan de gemeentelijke turnzaal wordt 's avonds hel verlicht. Initiatief dat alleen maar toe te juichen is. Voor hetzelfde geld zijn nu

ook de twee huiskens van de verdwenen "Vier Uiterste" in een discreet schemerlicht gehuld. Eventuele gebruikers worden verzocht de hang-

deurtjes tegen onbescheiden bliken degelijk te sluiten. Papier bij Mans van de Wouwer in de brievenbus.

Is het soms niet zo? In Kessel voelt iedereen zich op zijn gemak!

Fusies, klucht of (k)loterij ?

Voor een paar weken lazen wij in de krant dat Kessel, Nijlen en Bevel zouden fusioneren. Vorige week was er een nieuwe combinatie; Kessel zou samen met Lier, Emblem, Nijlen en Bevel een grote entiteit vormen.

Hoe worden die fusies nu eigenlijk samengesteld? Na een ernstige en gefundeerde studie of worden de namen van de gemeenten op een papiertje geschreven en vervolgens in een hoge hoed gestopt en laat men dan misschien een onschuldige kinderhand de combinatie samenstellen?

Wij blijven op ons standpunt.

Kessel kan noch met Lier, noch met Nijlen gedijen.

Wij dulden enkel dat ze in Kessel komen vrijen!

Immers, wij Kesselaars hebben ons gemeentebestuur niet verkozen om hun toe te laten, zonder de minste reactie van betekenis, onze Kesselse eigenheid zo maar te laten teloorgaan.

Ze hebben wel de mond vol over democratie en inspraak, maar in heel die wansmakelijke fusie-koehandel werd over het allerbelangrijkste detail nog steeds geen woord gerept - en dat is - DE PLICHT om aan de inwoners van onze steden en dorpen te vragen wat diè zoal over die fusies denken.

Waarom vragen onze gemeentevaders b. v. de mening niet van Davidsfonds, K. W. B. en gelijk welke andere vereniging? Dat gebeurt toch in verschillende andere gemeentes?

K E S S E L Z E L F S T A N D I G E G E M E E N T E ! ! !

Ondanks de enorme bevolkingsexplosie - in 1973 evenveel geboortes dan overlijdens - gaat de systematische roofofbouw in onze gemeente steeds maar verder. Eenvoudige brave mensen worden door gewetenloze verkavelingsmaatschappijen onder druk gezet om toch maar hun grond te verkopen. Mag zoiets nog in deze tijd gebeuren ?

GELDKWESTIES

Een abonnement op SALVATOR voor 1974 kost F 30. Aan de abonneuten buiten Kessel verzoeken wij F 50 te willen storten omwille van de hoge verzendingskosten.

De acht nummers van de vorige jaargangen 1972 en 1973 hebben wij op verzoek van velen laten herdrukken. Belangstellenden kunnen de volledige serie bekomen tegen de prijs van F 80.

Mogen wij U zeer vriendelijk verzoeken, indien U verder belangstelling voor Salvator mocht betonen, onmiddellijk Uw storting te doen. Wij hebben Uw kleine bijdrage broodnodig om te kunnen volharden in de boosheid... Hartelijk dank voor Uw zeer sympathieke steun!

Te storten op postrekening 000-0603726-95 of bankrekening 320-0405166-67 van Herman Van Regenmortel - Salvatorbaan, 9 - 2508 KESSEL.

Verantwoordelijke Uitgevers

Davidsfonds Kessel
Romain Verreydt
Fortstraat, 13
2508 KESSEL

Groencomité Kessel
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

Heemvrienden Kessel
Frans Lens
Berlaarsesteenweg 31
2508 KESSEL